



## Arrest

nr. 102 478 van 6 mei 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 13 mei 2012 het Rijk binnen en diende op 14 mei 2012 een asielaanvraag in. Op 16 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de edo-etnie te behoren, op 15 april 1994 te zijn geboren en uit Urhonigbe (Edo State) afkomstig te zijn. U bent analfabeet en christen. Uw vader overleed aan een ziekte toen u één jaar oud was. Uw moeder was zwanger op dat moment van uw broer. Toen u zes jaar oud was, verhuisde u met uw moeder en uw broer naar Benin City. U volgde er een opleiding om kleermaakster te worden. Op de dag dat u zeventien jaar werd, op 15 april 2011, vertelde uw moeder u dat uw vader, toen u nog jong was, een voor u onbekend bedrag had geleend van een chieft, O., van Urhonigbe om een huis te bouwen. Na het overlijden van uw vader werd er overeengekomen door uw familie langs vaderszijde dat u in ruil voor het resterende bedrag aan de chieft zou worden uitgehuwelijkt op uw achttien jaar. Uw familie langs moederszijde was geen voorstander van dit huwelijk, gezien ze u de kans wilden geven om zelf te beslissen met wie u zou leven. U wilde niet huwen met deze man, die al oud was, vier vrouwen en volwassen kinderen had. Uw moeder stelde u echter gerust en zei u dat hij het misschien was vergeten. In maart 2012 kwam de chieft u echter halen en zei hij u dat u als zijn toekomstige vrouw moest weten waar hij woonde. U zei dat u niet mee wenste te gaan, maar u werd gedwongen door zijn onderdanen om mee te gaan naar zijn woning. U werd er verkracht. U mocht de woning niet verlaten. Op de dag van uw traditioneel huwelijk, op 15 april 2012, werd u opnieuw naar uw woning in Benin City gebracht. U diende zich voor te bereiden. U slaagde er in te ontsnappen door uit een raam te vluchten. U rende naar de Santana markt en u huilde. Een dame, J., vroeg u wat er aan de hand was. U vertelde haar uw problemen. J. zei u dat zij u zou helpen, want indien de chieft u zou vinden zou hij u doden, gezien u hem in verlegenheid had gebracht. J. nam u mee naar haar eigen woning. Ze zei u dat ze u zou meenemen naar Griekenland waar u naar school zou kunnen gaan. U werd naar een voodooschrijn gebracht en u diende er te zweren dat u niets mocht vertellen, anders zou u sterven aan de vloek. J. organiseerde uw vertrek uit uw land van herkomst. Na meer dan een week reisde u met J. en twee andere meisjes, F. en S., naar Lagos, vanwaar jullie het vliegtuig namen naar een voor u onbekend land. Van daaruit reisden jullie per schip naar Griekenland. J. vertelde er u dat u 67 000 euro diende te betalen voor de reis door voor haar te werken. Na twee dagen werd u mee naar de straat genomen door J.. U diende zich te prostitueren. U zei aan uw eerste klant, Jos., dat u dit niet wilde. Hij zei u dat hij u zou helpen. U diende met hem te slapen. Na ongeveer drie dagen reisde u onder begeleiding van Jos. naar België, alwaar u op 13 mei 2012 aankwam. U vroeg er op 14 mei 2012 asiel aan. U probeerde tevergeefs uw moeder te bellen en te schrijven.*

*Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: twee brieven, dd. 10 juli 2012 en dd. 7 november 2012, bestemd voor uw moeder en een bewijs van aangetekende zending (dd. 7 november 2012).*

## **B. Motivering**

*Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.*

*U stelt dat u bij terugkeer naar Nigeria vreest (1) te worden gedood door de chieft met wie u werd verplicht in het huwelijk te treden, (2) dat J., aan wie u 67 000 euro verschuldigd bent, u zou kunnen vinden. U haalde tevens de onveilige situatie voor de christenen aan, gezien de moslims vechten met de christenen.*

*Ten eerste dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt voor wat betreft uw vrees voor de chieft met wie u door uw familie langs vaderszijde werd verplicht traditioneel te huwen.*

*U zei dat een niet-afgeloste schuld uw familie langs vaderszijde ertoe noopte om u aan de chieft te geven (gehoorverslag, p. 8), maar het is in het geheel niet geloofwaardig dat u niet kan preciseren om welk bedrag dit zou gaan (gehoorverslag, p. 9). U kon enkel zeggen dat uw moeder u had gezegd dat het om "een grote som" ging (gehoorverslag, p. 9). U wist evenmin hoeveel uw vader precies van de chieft had geleend om zijn huis te bouwen (gehoorverslag, p. 5). U kon opnieuw enkel zeggen dat het om een "grote som geld" ging (gehoorverslag, p. 5). Gevraagd of er geen andere mogelijkheid was (dan om u uit te huwen) om de schuld aan de chieft af te lossen, zei u dat er geen geld was (gehoorverslag, p. 10), waaruit niet alleen blijkt dat er wel degelijk een mogelijkheid was om aan een huwelijk met de chieft te ontkomen, met name door het afbetalen van de schuld, maar bovendien eerder financiële motieven*

aan de basis van dit gedwongen huwelijk liggen dan traditionele. In het licht van deze laatste vaststelling is het ongeloofwaardig dat u niet zou weten hoeveel deze schuld bedroeg, minstens dat u dit niet zou gevraagd hebben aan uw moeder, uw familieleden of aan de chieft zelf. Gevraagd wat er zou gebeuren indien de verschuldigde som zou worden terugbetaald, antwoordde u -ontwijkend- dat zelfs indien u deze schuld zou terugbetalen, er nog steeds het geld is dat u aan J. verschuldigd bent (gehoorverslag, p. 10). Wanneer u vervolgens opnieuw door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd of er dan geen huwelijk zou kunnen vermeden worden, indien het geld zou worden terugbetaald, zei u dit niet te weten (gehoorverslag, p. 10). U kon evenmin zeggen of de woning van uw vader (waarvan uw broer volgens uw eigen verklaringen eigenaar is (gehoorverslag, p. 5)) niet kon worden verkocht om op die manier de som geld terug te betalen, zei u dit niet te weten (gehoorverslag, p. 10). U wist overigens evenmin hoeveel het huurgeld van de woning van uw vader bedroeg en naar wie of waar het huurgeld ging of door wie deze huur wordt geregeld (gehoorverslag, p. 5). Gezien de onafgeloste schuld van uw vader aan de basis ligt van dit huwelijk met de chieft, is het niet geloofwaardig dat u of uw familieleden langs moederszijde, die geen voorstander van dit huwelijk waren, niet zouden hebben getracht om deze schuld in te lossen door deze op een andere manier (dan een gedwongen huwelijk) af te betalen, minstens is het niet overtuigend dat u niet op de hoogte bent van het bedrag van deze nog uitstaande schuld en dit terwijl u toch één jaar voor uw geplande huwelijk op de hoogte werd gebracht door uw moeder, waardoor er toch zou verwacht worden dat u ruimschoots de tijd had om dit uit te zoeken (gehoorverslag, pp. 4 en 5). Verder is het merkwaardig dat u verklaarde dat, naast uw eigen moeder en broer, ook uw familieleden langs moederszijde gekant waren tegen het feit dat u tegen uw wil in zou worden uitgehuwelijkt aan de chieft, doch tevens stelde dat zij nooit enige poging deden om te onderhandelen of te bemiddelen met uw familie langs vaderszijde of met de chieft (gehoorverslag, pp. 4, 5 en 9). Uw uitleg hiervoor, met name dat de familie langs vaderszijde bepaalt wat er zal gebeuren met u en niet de familie langs moederszijde (gehoorverslag, pp. 9 en 10), kan niet overtuigen. Het argument dat de overige familieleden in het geheel geen inspraak hebben bij het huwelijk van een dochter is geen aannemelijke verklaring voor het feit dat uw familieleden langs moederszijde of uw moeder zelf zelfs geen poging hebben ondernomen om in uw voordeel te onderhandelen met uw familie langs vaderszijde of met de chieft zelf. Te meer daar deze regeling aangaande uw huwelijk, naar uw eigen zeggen, reeds lang geleden was getroffen (gehoorverslag, p. 10) en er toch zou verwacht worden dat er ruimschoots de tijd was om een andere regeling te onderhandelen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat noch u, noch uw moeder enige concrete stappen heeft ondernomen om aan dit gedwongen huwelijk te ontkomen, en dit niettegenstaande uw moeder u één jaar voor het geplande huwelijk op de hoogte bracht (gehoorverslag, p. 10). U zei in dit verband dat uw moeder u geruststelde en zij u zei dat de chieft mogelijkerwijs de regeling zou vergeten hebben (gehoorverslag, p. 10). Het is niet aannemelijk, in samenhang met voorgaande vaststellingen, dat u noch uw moeder er zich niet eerst van zouden vergewist of verzekerd hebben dat de chieft niet langer verwachtte dat de schuld van uw vader zou worden ingelost en de situatie gedurende een jaar op zijn beloop hebben gelaten. Gevraagd waarom uw familie langs vaderszijde per sé wilde dat u met de chieft zou huwen, zei u omdat de familie iets van de chieft krijgt, met name, geld en vlees tijdens feesten en de chieft bovendien een gerespecteerd persoon is (gehoorverslag, p. 10). Wanneer u door het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarom uw familie langs vaderszijde per sé met het huwelijk wilde doorzetten, gezien u weigerde en bijgevolg de kans groot is dat u zou gaan lopen, waardoor de schande voor de familie veel groter zou zijn, zei u niet met uw familie langs vaderszijde te hebben gesproken, gezien u continu in de gaten werd gehouden [in de woning van de chieft]. Dit is geen aannemelijke verklaring voor de vaststelling dat u gedurende een jaar, vóór u door de chieft werd meegenomen, geen poging heeft ondernomen om uw familie langs vaderszijde te overtuigen van uw verzet tegen dit huwelijk. Overigens kon u niet zeggen of de chieft u momenteel zoekt. U zei dat die kans er dik in zit, maar uit uw verklaringen blijkt dat u in dit verband over geen concrete aanwijzingen beschikt, gezien u met niemand meer contact heeft in Nigeria (gehoorverslag, p. 5 en 11). U stelde uw moeder te hebben gebeld, maar geen verbinding te krijgen en u zei haar eveneens te hebben geschreven, maar geen antwoord te hebben gekregen (gehoorverslag, pp. 5 en 6). Gevraagd of u niet via iemand anders uw moeder kan contacteren, beweerde u niemand anders te hebben (gehoorverslag, p. 5). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u bijvoorbeeld bij een vrouw, E., in Benin City in opleiding was als kleermaakster (gehoorverslag, p. 6), zodat uw verklaring dat u werkelijk niemand anders kan contacteren om poolshoogte te nemen bij uw moeder of omtrent uw situatie, enigszins dient gerelativeerd te worden. Er kan aangenomen worden dat er andere manieren bestaan om uw moeder te contacteren of iemand anders, bijvoorbeeld uw familieleden langs moederszijde, om meer te weten te komen over uw problemen. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met uw

*thuisbasis om te vernemen hoe uw persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet in verdere mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen (actuele) vrees voor vervolging. Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees correct te kunnen inschatten. U zei verder dat de chieft invloedrijk is en hij u overal in Nigeria kan vinden (gehoorverslag, p. 12). Gevraagd wat u bedoelt met "invloedrijk", zei u dat hij mogelijk een lid is van de PDP, omdat u een kalender van de partij in zijn woning heeft opgemerkt (gehoorverslag, p. 12). Uw verklaring dat de chieft u momenteel zoekt en hij u overal zou vinden omdat hij invloedrijk is, is bijgevolg enkel gebaseerd op uw eigen veronderstellingen en vermoedens.*

*Al deze elementen laten toe om uw beweerde gedwongen huwelijk met de chieft te betwijfelen.*

*Ten tweede kunnen met betrekking tot de door aangehaalde vrees voor J., aan wie u 67 000 euro verschuldigd bent, de volgende bedenkingen worden gemaakt.*

*Zo bevatten uw verklaringen geen concrete elementen die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U stelde J. te vrezen omdat u haar nog geld schuldig bent (gehoorverslag, p. 12). Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u wordt gezocht door J., antwoordde u bevestigend. Gevraagd hoe u dit weet [zijnde over welke concrete aanwijzingen u in dit verband beschikte], verwees u naar de som geld die u haar nog schuldig was, maar voegde u er aan toe dat niemand u heeft gezegd dat J. u zou zoeken (gehoorverslag, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat u zich in dit verband enkel op uw eigen vermoedens en veronderstellingen baseert, maar hiervoor geen enkele concrete indicatie heeft. U heeft immers sedert uw vertrek uit uw land van herkomst geen contact meer gehad met familieleden, vrienden of kennissen in Nigeria (gehoorverslag, p. 5) (zie ook supra).*

*Verder, en niet in het minst, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blijkt gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons and Other Related Matters (NAPTIP). Dit orgaan is ook actief in onder meer Benin City, waar u sedert uw zes jaar woonde (gehoorverslag, p. 4). Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege J. betreft. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u J. niet zou kunnen aangeven bij uw autoriteiten, zei u dit niet te kunnen, gezien u gebonden bent tot stilzwijgen door uw eed aan het voodooschrijn (gehoorverslag, p. 12). Gevraagd wat er u verhinderde om uw problemen met J. ook ten aanzien van uw eigen autoriteiten te vertellen, gezien u deze toch ook ten aanzien van de Belgische autoriteiten uit de doeken deed, zei u dat de politie van uw land niets zal doen en niet uw kant zal kiezen (gehoorverslag, p. 12). Gevraagd waarom de politie niet uw kant zou kiezen, ze u enkel -ontwijkend- dat u er niet bent, maar in België (gehoorverslag, p. 12), hetgeen uiteraard geen afdoende verantwoording vormt om in het geheel geen beroep te doen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. U zou immers, zoals hiervoor werd uiteengezet, beroep kunnen doen op een organisatie of het NAPTIP om u bij te staan. Het feit dat u een ongeletterd persoon zou zijn (gehoorverslag, p. 6), sluit niet uit dat u in staat zou zijn om een beroep te doen op een organisatie of het NAPTIP om u bij te staan, noch dat u geen klacht zou kunnen indienen bij de autoriteiten tegen J., eventueel in deze bijgestaan door een organisatie of het NAPTIP.*

*Ten derde stelde u als christen te vrezen voor de gevechten tussen de moslims en de christenen (gehoorverslag, p. 12). Gevraagd of u zelf problemen heeft gekend met de moslims, antwoordde u echter ontkennend. Dit vormt bijgevolg geen grond voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is immers determinerend om als vluchteling te worden erkend. Bovendien blijkt u afkomstig te*

*zijn uit het zuiden van Nigeria, met name Edo State, waar u heel uw leven zou hebben verbleven. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de aanslagen die door de extremistische, islamitische groep, Boko Haram, werden uitgevoerd in het noorden en in het centrum van het land plaatsvonden, waardoor er geen sprake is van een systematische vervolging van christenen door de beweging van Boko Haram op het hele Nigeriaanse grondgebied. Er kan evenmin worden besloten dat de aanslagen gepleegd door Boko Haram, verspreid over een deel van het Nigeriaanse grondgebied, zouden kunnen geïnterpreteerd worden als een situatie van willekeurig/veralgemeend geweld in het kader van een intern gewapend conflict, zoals gedefinieerd in artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan u bezwaarlijk een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' invoeren om deze reden bij terugkeer naar Nigeria.*

*Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De twee brieven, dd. 10 juli 2012 en dd. 7 november 2012, bestemd voor uw moeder en een bewijs van aangetekende zending (dd. 7 november 2012), hebben enkel een ondersteunende werking. Op zichzelf vermogen zij niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien werden deze brieven door uzelf geschreven zodat er bezwaarlijk kan worden aangenomen dat dit objectieve bewijselementen zijn. U bent verder niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit, reisweg of de door u aangehaalde feiten.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6 par. 2, 57/7 *bis* en 62 van de vreemdelingenwet van 1980, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en op een beoordelingsfout.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Wat betreft verzoeksters algemene verwijzing naar “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht concreet worden vermeld. Het komt niet toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te bepalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekster eventueel nog zou kunnen bedoelen, derhalve wordt dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, niet ontvankelijk aangevoerd.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

### 3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar vervolgingen wegens een gedwongen huwelijk, een schuld aan J. en haar christelijk geloof, geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoekster. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoekster niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Voorts verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.1.1. Wat betreft het bedrag waartegen zij werd uitgehuwelijkt en de mogelijkheid tot vinden van een alternatieve oplossing, voert verzoekster aan dat haar vader, toen zij nog heel klein was, een bepaald bedrag van de chieft van een naburige wijk leende om een huis te kunnen bouwen. Gezien de jonge

leeftijd van verzoekster en gezien de positie van vrouwen in Nigeria, was zij uiteraard niet op de hoogte van de modaliteiten van deze lening en in hoeveel keer haar vader deze diende af te betalen. Toen haar vader overleed, ging het land en het huis over naar haar familie langs vaderszijde, zoals de gewoonte wil, zodat de schuld ook naar hen overging. De moeder van verzoekster, die met twee kinderen alleen achterbleef, werd niet geconsulteerd. Zij was bovendien zelf niet op de hoogte van het bedrag dat door haar man destijds werd geleend, noch het gedeelte dat al afbetaald was bij zijn dood, en kon haar dochter dus geen verdere informatie verschaffen. De gewoonte wil dat de familie langs vaderszijde, die volgens de traditie meer rechten heeft aangezien er een bloedband bestaat, de erfenis regelt. De broer van verzoekster, mannelijke afstammeling van haar vader, was al verwekt maar nog niet geboren op het moment dat verzoeksters vader stierf (zie gehoorverslag p 5). De familie van verzoekster langs vaderszijde bepaalde dus dat zij in ruil ten huwelijk zou geschonken worden. Verzoekster is nooit betrokken geweest bij deze overeenkomst, noch de moeder van verzoekster of haar familie, die ondergeschikt is aan de familie langs vaderszijde. Verzoekster citeert uit diverse rapporten. Uit al deze rapporten blijkt dat het niet meer dan normaal is dat wat de erfenis en de schuld betreft, de moeder van verzoekster noch haar familie langs moederszijde geconsulteerd werden. Het CGVS blijkt het verbazend te vinden dat de moeder van verzoekster het huis niet verkocht heeft om de schuld af te betalen. Maar gezien de erfenis (het huis en het perceel) overgingen naar de familie langs vaderszijde van verzoekster, die akkoord gingen met het huwelijk, is het dan ook niet meer dan normaal dat het geen optie was dit huis te verkopen aangezien het de eigendom van verzoeksters moeder niet was. De familie van verzoekster langs vaderszijde stond achter dit huwelijk aangezien de chieft een gerespecteerd man was, en hij hen bovendien bevoordeelde en van eten voorzag. Het huwelijk zelf vindt volgens de wet pas plaats als beide personen op de voor het huwelijk gerechtvaardigde leeftijd zijn. De leeftijd waarop dit plaats kan vinden verschilt per land. In Edo-State is de huwbare leeftijd 18 jaar, aangezien de federale *Child's Rights Act* van 2003 er overgenomen werd. Het CGVS lijkt het merkwaardig te vinden dat eerder financiële motieven aan de basis liggen van het huwelijk dan traditionele. Huwelijksdwang komt wereldwijd voor en kent verschillende redenen. Vaak worden partners gedwongen tot huwelijken om de familie-eer hoog te houden, maar ook geld speelt een belangrijke rol. De combinatie van traditionele met financiële motieven is dan ook zeker niet ongewoon. Men moet niet vergeten dat de chieft een belangrijk persoon is in het dorp, en bovendien rijk is, hij werd dus aanzien door de familie van verzoekster als een goede partij. Zoals reeds uitgelegd werd de beslissing omtrent de schuld door de familie langs vaderszijde genomen, de moeder van verzoekster en haar familie konden niets anders dan zich schikken naar de beslissing die door hen genomen werd. Er dient in aanmerking genomen te worden dat de Nigeriaanse samenleving onderworpen is aan traditionele normen, waarbij de vrouw ondergeschikt is aan de man en zijn familie. Het enige wat verzoeksters moeder dus kon doen was hopen dat de chieft haar dochter niet zou komen opeisen. Verzoekster zelf werd niet betrokken in deze overeenkomst, die genomen werd toen zij een paar jaar oud was.

3.1.1.1. Indien verzoekster aanvoert gedwongen te zijn uitgehuwelijkt, dan moeten haar verklaringen dit adstrueren. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster geen enkele kennis heeft over de grootte van de oorspronkelijke, noch de resterende schuld die beweerdelijk aan de basis lag van dit gedwongen huwelijk, dat niet geloofwaardig is dat deze schuld gedurende meer dan tien jaar niet opgeëist wordt en evenmin dat verzoekster gedwongen uitgehuwelijkt moest worden om een openstaande schuld af te lossen indien haar jongere broer recht had op het huis dat met dit bedrag was aangekocht en dat deze schuld bovendien zichzelf afbetaalde doordat huurgelden geïnd werden (gehoor p. 5), zodat dit voorgehouden huwelijk hoogstens door opportunistische en traditionele motieven kan zijn genomen. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekster noch haar moeder ook maar enige poging ondernomen hebben om aan dit huwelijk te ontkomen terwijl dit beweerdelijk al sinds haar één jaar was voorbestemd (gehoor p. 10), dat verzoekster evenmin gevluht is wanneer ze het nieuws vernam en dat evenmin aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster momenteel nog vervolgd zou worden. Verzoekster maakt haar gedwongen huwelijk niet aannemelijk, noch dat ze nog op enige wijze hiervoor vervolgd zou worden.

Indien verder kan worden aangenomen dat een weduwe zonder kinderen weinig tot geen erfrechten geniet in Nigeria en dat de familie langs vaderszijde de praktische verdeling van de erfenis regelt, dient hier vastgesteld te worden dat verzoekster stelde dat haar moeder recht had op een perceel, doch dit niet heeft gekregen (gehoor p. 4) en dat verzoeksters broer eigenaar van het huis is dat met de schuld gekocht werd (gehoor p. 5), zodat minstens kan worden aangenomen dat verzoeksters broer de schuldaflossing definitief kon regelen. Voor zover het voorgehouden huwelijk waarachtig zou zijn, *quod*

*non demonstrandum*, toont verzoekster evenmin aan dat beslissingen inzake uithuwelijking enkel door de familie van de vader worden genomen, te meer verzoekster al sinds haar zes jaar met haar moeder en broer verhuisde naar Benin City omdat de familie van de overleden echtgenoot geen grond wilde toekennen aan verzoeksters moeder terwijl zij hier recht op had (gehoor p. 4), zodat evenmin aannemelijk is dat deze familie langs vaderskant überhaupt nog rechten kon doen gelden op verzoekster, laat staan ze afdwingen. Er kan dan ook niet aangenomen worden dat verzoekster, die al sinds haar zes jaar haar familie langs vaderszijde niet meer gezien heeft en wiens moeder onrechtmatig benadeeld werd bij de verdeling van de erfenis, toch nog gedwongen zou kunnen worden tot schuldaflossing van een schuld die haar broer vermag af te lossen. Evenmin kunnen verzoeksters jonge leeftijd en gender verschonen dat verzoekster dermate weinig kennis over de schuld heeft, daar kan verondersteld worden dat (de familie van) haar moeder hier toch kennis over moet gehad hebben. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat dit huwelijk gedwongen zou zijn, noch dat er een risico op een toekomstige vervolging zou zijn.

3.1.2. Verzoekster voert verder aan dat ze wel getracht heeft haar asielrelaas te ondersteunen. Ze belde haar moeder meermaals maar het nummer is niet in gebruik. Daarop stuurde zij brieven, een eerste op 7 juli 2012, en een tweede aangetekend op 7 november 2012. Zij legde de bewijzen hiervan voor tijdens haar interview. Het CGVS oordeelt dat deze brieven door haarzelf geschreven werden en dus bezwaarlijk kunnen aangenomen worden als objectieve bewijselementen. Toch bewijzen deze dat zij pogingen heeft ondernomen om in contact te treden met haar moeder. Verzoekster, die uiteraard haar familie niet kan contacteren aangezien zij diegenen waren die de aanzet gaven voor het huwelijk, deed al het mogelijke om informatie te bekomen. Wat betreft de allusie van het Commissariaat-generaal dat zij toch iemand kende aangezien zij een kleermaaksteropleiding had gevolgd bij een vrouw, Esohe, in Benin City, en het daarom niet geloofwaardig zou zijn dat zij niemand meer heeft in Nigeria, kan dit argument niet aangenomen worden. Het commissariaat-generaal heeft geen enkele informatie over de band die verzoekster had met deze vrouw. Het is niet omdat zij daar les heeft gevolgd, dat zij deze persoon dan ook zou kunnen contacteren omtrent een zeer delicate en persoonlijke aangelegenheid. Het commissariaat gaat hier daarom ook een brug te ver. Vrouwen in Nigeria ontleen hun maatschappelijke status aan hun rol als echtgenote en moeder. Zij zijn onderworpen aan traditionele normen. Hun afhankelijkheid van een sociaal netwerk voor steun en bescherming is groot, nog groter dan voor een man. Vrouwen die leven zonder de bescherming van een mannelijk familielid, zijn veelal extra kwetsbaar. De vrouw wordt in de regel gezien als het bezit van de man en in de Nigeriaanse traditie vindt de man dan ook dat hij het recht heeft om met haar te doen wat hij wil. Verzoekster werd door de chieft meermaals verkracht tijdens de maand dat zij in zijn huis verbleef. Er dient dus ook rekening gehouden te worden met de subjectiviteit van de vrees.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekster om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken, *quod non*. De Raad wijst er in deze tevens op dat het louter behoren tot een sociale groep – waarbij verzoekster niet aannemelijk gemaakt heeft te behoren tot de sociale groep van meisjes die een gedwongen huwelijk ontvluchtten – niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen.

Verzoeksters asielrelaas is niet aannemelijk gemaakt en verzoekster voert geen enkel element aan waaruit een eventuele huidige vervolging kan blijken (gehoor p. 12). Indien kan worden aangenomen dat verzoekster geprobeerd heeft om in contact te komen met haar moeder, dan is echter niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster geen contact kan nemen met mensen uit haar vroegere omgeving, laat staan dat dit gebrek aan contact vermag de asielfeiten en de voorgehouden vervolging te adstrueren. Overigens kon de commissaris-generaal wel degelijk stellen dat verzoekster een beroep kon doen op E. aangezien ze hierdoor het contact kon herstellen met de eigen ouder en het redelijk is te verwachten dat een dochter alle mogelijke middelen hiertoe aanwendt.



3.2. Aangaande de mensensmokkel, herhaalt verzoekster haar verklaringen en stelt zij dat dit verhaal volledig ondersteund wordt door internationale rapporten, die zij citeert. Zij kan niet naar de autoriteiten stappen, aangezien zij met voodoo-rituelen beloofde niets te vertellen. Ook verklaart zij dat de politie haar toch niet zou helpen. Zij vertelde aan J. over haar familie en waar zij woonde. J. beschikt ook over een foto van haar. Het geloof van verzoekster in de voodoo-rituelen en haar zwijgplicht dienen niet onderschat te worden. Ook verzoekster stelt gedood te zullen worden indien zij iets zou vertellen aan de Nigeriaanse autoriteiten. Hoewel Nigeria er inderdaad op vooruit gaat wat bestrijding van mensenhandel betreft, is de bescherming die van de statelijke identiteiten uitgaat nog steeds minimaal. Nigeria staat op de Tier 2 Watchlist. Dit houdt in dat het land niet helemaal voldoet aan de minimumnormen voor het tegengaan van mensenhandel. Bij terugkeer is bescherming niet verzekerd. Van de overheid uit al helemaal niet, maar ook de werkzame ngo's (zoals NAPTIP, aangehaald door het CGVS in haar beslissing) kunnen geen bescherming verzekeren. Er dient bovendien niet onderschat te worden dat verzoekster uit een klein dorp komt en ongeletterd is. Zij is getekend door wat zij heeft meegemaakt en kan niet op een effectieve bescherming rekenen. Hoewel het CGVS het gedwongen huwelijk in vraag stelt, betwist zij de mensensmokkel niet waar verzoekster slachtoffer van werd. Verzoekster verwijst naar artikel 57/7 bis vreemdelingenwet en meent dat de verwerende partij niet bewijst dat verzoekster geen slachtoffer zou worden van "retrafficking" wanneer zij wordt teruggestuurd. "Retrafficking" is daarbij een bekend fenomeen, waarbij de familie, om de schuld af te betalen aan de smokkelaar, de persoon terug meegeeft. Verzoekster verwijst opnieuw naar rapporten.

3.2.1. De Raad wijst er in deze op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.2.2. Verzoekster voert geen enkel element aan waaruit een huidige vervolging kan blijken. Indien kan aangenomen worden dat verzoekster in voodoo gelooft, dan kan hieruit niet blijken dat er ook effectief een objectieve en gegronde vrees voor vervolging bestaat, noch dat zij geen beroep zou kunnen doen op nationale bescherming. Hiervoor verwijst de Raad naar de uitgebreide motivering ter zake van de commissaris-generaal, dewelke hij bijtreedt. Aangaande het risico op "retrafficking", gaat verzoekster er aan voorbij dat zij feiten aanhaalt in Griekenland, doch niet aannemelijk maakt dat J. haar in Nigeria zou komen zoeken, noch dat ze verzoeksters familie zou kunnen opsporen aangezien J. haar op een markt heeft leren kennen (gehoor p. 9). Overigens heeft verzoeksters familie geen openstaande schuld bij J. doch beweerdelijk enkel verzoekster zelf en maakte verzoekster geenszins aannemelijk dat J. haar überhaupt zal proberen te zoeken. Verzoeksters argumenten dat "*Ten slotte kan uit deze elementen afgeleid worden dat de CGVS de gevolgen van het uitzonderlijk kwetsbaar profiel van Verzoekster in de uiteengezette context, in geval van terugtocht naar haar land van herkomst, niet onderzocht heeft*" en "*Hieruit volgt dat het risico dat Verzoekster ernstige inbreuken op haar psychische integriteit zal moeten ondergaan bij haar terugkeer zeer reël is.*", worden niet geconcretiseerd, noch wordt aangeduid op welke specifieke punten en op welke wijze het CGVS met verzoeksters leeftijd en profiel geen rekening heeft gehouden.

3.2.3. Dat verzoekster ongeletterd en getekend is, houdt evenmin in dat zij niet op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten zou kunnen rekenen, te meer verzoekster meer dan 10 jaar in Benin City gewoond heeft waar NAPTIP ook actief is en haar moeder en broer er nog altijd wonen. Overigens is verzoeksters verhaal tegenstrijdig waar zij eerst meent dat zij geholpen is door "een helper in het station die me een bootticket kocht naar België" (verklaring 35) terwijl ze nadien op het CGVS verklaarde dat ze geholpen werd door haar eerste klant, met wie zij samen per vliegtuig naar België is gekomen en die hiervoor het paspoort van zijn vrouw heeft gebruikt (gehoor p. 8), wat eveneens ongeloofwaardig is.

3.3. Verzoekster beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Waar verzoekster nog melding maakt van "Verzoeker en zijn echtgenote", "Verzoeker en zijn broer" en "Macedonia", neemt de Raad aan dat hier sprake is van een materiële vergissing. Verzoekster voert evenmin enig verweer inzake de overwegingen omtrent de beweerde religieuze vervolging, zodat deze onverminderd overeind blijven. Verzoekster weerlegt dan

ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

#### 4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat, buiten één zin, geen enkele passage in de bestreden beslissing de aanvraag van het subsidiaire beschermingsstatuut betreft.

De Raad stelt vast dat verzoeksters bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing *“en de zaak te verwijzen naar het C.G.V.S. zodat zij kan overgaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen betreffende de punten aangehaald in dit beroep, waarbij zij bijvoorbeeld dient over te gaan tot verder onderzoek met betrekking tot het geldende gewoonte erfrecht in Nigeria, de gewoonterechtelijke praktijk van het uithuwelijken om een schuld te vereffenen, het risico tot “retrafficking” bij gedwongen terugkeer, de effectieve bescherming van de Ngo’s van slachtoffers van mensensmokkel en gedwongen huwelijk,...”*. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK